

Sygn. akt IV CSK 514/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Z. Spółki Jawnej w D.

przeciwko Gminie S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 listopada 2016 r., którym zasądzone na rzecz powódki od pozwanej kwotę 87 014,76 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2012 r., a w pozostałej części powództwo oddalono.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytania:

- czy w niniejszej sprawie w związku z brakiem możliwości dokonania oszacowania różnicy pomiędzy wartością blachy LT-70 o profilu trapezowo - łukowym a blachą LT-o profilu trapezowym Sąd Apelacyjny mógł wydać wiążący

wyrok w oparciu o opinię biegłego, który nie dysponując żadnymi materiałami porównawczymi, ani tym bardziej informacjami od producenta blach, wyszedł poza swoje kompetencje i wydał opinię w oparciu o swoje niczym niepoparte i niewyjaśnione wyliczenia, zważając, iż jedna z blach jest blachą z charakterystycznym łukowym zagięciem, a jej producent jest na terenie Polski „monopolistą” w jej produkcji, co wiąże się z możliwością regulowania cen w zależności od podmiotu zamawiającego i ilości zamawianego produktu”;

- czy w niniejszej sprawie opinia biegłego P. K., która stanowiła podstawę do wydania wyroku przez Sąd Odwoławczy nie została sporządzona w sprzeczności z dyrektywą art. 278 § 1 k.p.c. tj. czy sposób dokonanych przez biegłego wyliczeń (niepopartych żadną dokumentacją branżową) można określić jako zaprezentowanie przez biegłego wiadomości specjalnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymagania określa art. 398⁴ k.p.c., wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. obliuguje skarżącego do sformułowania zagadnienia prawnego oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Nie zostało wykazane, że podniesiona kwestia budzi poważne wątpliwości i decyduje o istotności - w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - przedstawionego zagadnienia prawnego. Sformułowane przez skarżącą pytania nie zawierają rzeczywistego zagadnienia prawnego. Stanowią w istocie odniesienie się do opinii biegłego, której ustalenia i wnioski zostały poddane krytyce. Brak w nich także jakiegokolwiek argumentacji prawnej i cech abstrakcyjności. Wyartykułowane pretensje zmierzają do poddania kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia. Nie ma podstaw do uznania, że zachodzi wskazana przyczyna wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ubocznie podkreślenia wymaga, że podstawa skargi została nieprawidłowo określona.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj

r.g.